

Милош Пејковић

БУЂЕЊЕ ЈЕ КАП МАЈЧИНОГ МЛЕКА

Никада нећу написати песму о љубави.

Почињем причу
коју никада нећемо завршити
јер се лаж, једино,
истом спасити може.

Порочни потомак,
стидљиво организујем гозбу.

О, смрти, не размишљам.

Правда је у свима.

Око поноћи, кроз месечев срп
посматраш свет.

Прозор је затворен.

Како доликује,
сутрашњица ће уметнути
осмехе на комшијска лица.

На дару ти завидим,
да сваки излет
у спокојни повратак претвориш.

Опрости.
Места која напуштамо
остариће са нама.

Не заборави.
Пуне описа,
тешко изговарам реченице.

Рондо, за двоје, у ресторану
чије особље, насумично време
рада, прекорачити неће.

Планина сам,
обронци те маме.

Ситница, провоцирам зрење.

Нестао, коме је свеједно.

Како зима одмиче, дани су
дужи. Необичне криве дрвореза
на зиду размењују чврстину
сенки са свакодневним слепилом.

Нова вера, стара вера.

Не би ли се усмртио дан,
мораш заспати.

чему се надаш, спремна
за извођење представе:
каменовању, патњи, пољущу.

Празнина између дланова
у аплазу је отмен начин
да се подмити скромност.

Ако икада проговориш,

сазнаћу.

Учим те језику,
да би умакао
и створио нови Ред
који ће путници намерници
заобилазити као напуштenu цркву.

Вир умирује површину воде.

Када прочиташ Лаконски дневник
уvideћеш да песме нико не брише,
већ их ветар прецртава,
с времена на време.

Буђење је кап мајчиног млека.

Свако путовање одстрањује животу
досадне делове.

Годинама, између четрнаестог и
двадесеттрећег октобра,
образи су сведок сусрета
песка и воде:

удахнеш.
Издахнеш.
Уздахнеш.

Писма не одумиру.

Линију живота праведника
прати поглед
Јерихонског трубача.

Хлеб не треба сећи,
ваља га ломити.

Глина се, увек, може
у земљу повратити.

Тако се учи сирџљењу.